

Lidt fra hjørnerne af lovbogen

At have en ugentlig klumme er en interessant, men også lidt nervepirrende oplevelse. For hvem ved, hvad der måtte dukke op, der er værd at skrive om? Nogle uger sker der absolut ingenting, der kunne være interessant – andre uger vælter det nærmest over hinanden. Den seneste uge har der været flok situationer, også fra de mere obskure områder af lovbogen, så det bliver lidt et strejftog denne gang (og jeg har ikke glemt hængepartierne omkring en gennemgang af reglerne for hands og en del andet godt), men det skal nok komme – om ikke andet når der er en uge, hvor der ikke er sket alverden. Mange læsere vil gerne have aktuelle situationer behandlet, og det gør jeg også gerne og helst – med de sædvanlige klausuler, at hvis noget kan ende i en protestsag eller disciplinær behandling, holder jeg mig langt væk for ikke på et senere tidspunkt at blive inhabil.

Men der er en række episoder fra den seneste uge, som jeg godt tør tage fat i. Vi kan jo starte bagfra, hvor FCs Jacob Neestrup er lettere frustreret over at fået en advarsel for at have kastet med en vandflaske (eller slået den i jorden, hvad forskellen så ellers er) og oven i købet bemærker, at det må man åbenbart ikke. Det kan være, at vi skulle overveje at sende et eksemplar af lovbogen til alle chefrænerne i Superligaen, for jeg griber fluks fodboldlovens § 12. En forseelse til advarsel er det 'At protestere ved ord eller handling, f.eks. ved at kaste med eller sparke til drikkedunke eller andre genstande, eller ved at gestikulere på en måde, som viser klar mangel på respekt for dommerteamet, f.eks. ved at klappe sarkastisk.'

Så lovgrundlaget er der. Så kan vi altid diskutere, hvor bagatelgrænsen og linjen for indgriben er. Der er trods alt en forskel fra Ståle Solbakkens sparken til en hel boks med drikkedunke for nogle år siden og så til dette, men lovmæssigt er der intet at komme efter.

AGF og Randers mandag aften kastede godt nok også nogle ting af sig. Hvis vi starter med den mest åbenlyse, nemlig AGFs målmand holden bolden i noget, der blev timet til 19 sekunder (hvor det den tilladte grænse er seks sekunder, og ikke syv, som Uwe Rösler var ude at replicere i et i øvrigt ikke specielt kønt interview fra nogen af siderne). Vi har seks sekunders-reglen, og den kan man mene om, hvad man vil (og det gør jeg også). Men nu er den der altså, selv om vi kæmper...

Vi har gjort meget ud af, at dette er ikke en stopursregel. Ingen vil knurre over, at en målmand bruger måske ti sekunder på at komme af med bolden, hvis det er for at sætte bolden hurtigt i spil. Der havde vi den med bagatelgrænsen igen. Men hvis man svinger sig op på 19 sekunder, som er godt og vel det tredobbelte, og stadig ikke gør mine til at ville slippe bolden løs, er grænsen altså nået. Det var ualmindelig lykkeligt at se, at det kastede et indirekte frispark af sig. Det er ikke noget, som vi specifikt har valgt at instruere i. Til gengæld har vi gjort et nummer ud af, at forhaling af tiden på den ene eller anden måde er et fokuspunkt. Og det er dette jo unægtelig, for så længe målmanden holder bolden, kan ingen anden spiller på lovlig vis få bolden fra ham. AGFs målmand forstod det ikke, hvis man skal tro aviserne – men i forrige uge forstod han heller ikke, hvorfor han skulle udvises for et fribrydergreb i straffesparksfeltet, som fratog en oplagt scoringsmulighed. I Skotland får man selv som ungdomsspiller ikke lov til at spille på professionelt niveau, hvis ikke man har gennemgået et dommerkursus. Måske var det en idé at prøve noget tilsvarende i Danmark. Så vil nogle sige, at det frispark bliver jo aldrig dømt – enig: men det skal jo ikke tørres af på den dommer, som vælger at gøre det, når der er en så eklatant overtrædelse som denne.

Interessant i øvrigt, at mailbakken har bugnet med henvendelser fra læsere, som var glade for, at der endelig blev taget fat. Det har ellers også været et af de jævnlige tilbagevendende spørgsmål til mig – hvorfor har man den regel, når den alligevel ikke bliver overholdt? Tja...

Den kamp kastede i det hele taget en del af sig. Et straffespark for at holde i trøjen er heller ikke hverdagskost, men igen: tingene kan blive så åbne, at de bare ikke er til at overse.

I den hektiske slutfase fik vi så et af de sjældne tilfælde med en dobbelt advarsel. Først en advarsel for en forseelse – og så i stort set samme moment endnu én for at tjatte bolden væk, så en hurtig igangsættelse blev hindret. Det rimer jo igen smukt med indsatsen over for at forhindre en igangsættelse – men det er også et førsteklases eksempel på, at man godt kan gøre fortjent til to advarsler i (eller som følge af) den samme situation. Det har man sådan set altid kunnet, men der har været nogle misopfattelser omkring det.

Så skal vi en tur til FC Midtjylland og Lyngby, hvor vi mødte en udvisning for berøven af oplagt scoringsmulighed. Det er jo ikke nogen sensation i sig selv, men det specielle her er, at forseelsen sker på egen banehalvdel. Fuldt korrekt – målmanden er trukket med frem ved et hjørnespark, og der er en motorvej for spilleren, hvis ikke han bliver bremset. Én af parametrene ved vurdering af berøven af oplagt scoringsmulighed er godt nok afstanden til målet, men der er flere andre – og syreproven er stadig 'Hvad ville der mon være sket, hvis spilleren ikke var blevet bremset?'

Og så lad mig slutte med et af de mest kuriøse mål, som jeg nogensinde har oplevet. Vi skal til Randers og Brøndby. Mod slutningen bliver en bold i Randers-forsvaret kanoneret ud mod sidelinjen og vel nærmest på vej ud af stadion – da den gudhjælpemig rammer hjørneflaget og springer tilbage på banen. Det ville have været enhver billardspiller værdig. To spillere har jagtet den, men Brøndby-spilleren er hurtigst til at fange situationen, slipper fri helt tæt på mållinjen og kan sende den indover til en udligning.

Men banens rekvisitter er altså en del af spillet, og de kan sagtens få indflydelse på, hvad der foregår, om end det yderst sjældent er så spektakulært som dette. Der er sikkert ikke nogen pris for 'Årets mærkeligste mål', men dette kunne givet fald sagtens have været en troværdig kandidat.

Vi kom langt omkring i kuriositeterne denne gang, men der skal også være plads til at samle de små detaljer op. Det gør fodboldekspertter jo også – så hvorfor ikke en dommerskribent...

Det er blevet vintertid nu, og det skal jeg altid vænne mig til. Ikke så meget den første dag – men mere fornemmelsen af dagslyset. Jeg håber nu personligt, at man bliver ved med at have denne vekslen mellem sommertid og vintertid (håber ikke, at der er alt for mange landmænd, der læser dette), men at droppe det vil være katastrofalt for al breddefodbold, fordi der bliver færre lyse timer at spille fodbold i.

Nå, men det er politik (og oven i hatten EU), så det vil jeg holde mig langt væk fra. Men derfor kan jeg jo godt have en mening som helt almindelig vælger.